

בעזרת סרטי המחותרת הנועזים שלו מגיים במאי ישראלי רבע מיליון ל"י

עד היום, הצליח לשכנע מאה. ביניהם — רות דיין, דן בן-אמוץ, גילה אלמגור, חיים טופול, אורי זוהר, אריה פילץ, דובי זלצר.

הלק מהתורמים, תרם בגלל הדוגמה הנדירה: "פגשתי את גבריאלה לפני שנתיים בניוירוק" — מספר בנימין. "מאז, לא פגשתי אשה כמותה. בכל ה"עולם. היא הייתה משהו נדיר. חייתי איתה שבועיים — וזה היה כמו שנתיים".

היא הייתה בת 18, כשפגשה את חיים. צעירה בודדה, שברחה מהבית, הגיעה

בפני קהל של פרופסורים ובדרנים מציג בנימין חיים את סרטי המחותרת שלו

מה עושה יהודי, שמציעים לו במתנה 120 אלף ל"י — בתנאי שהוא מצידו יוסיף 200 אלף? הוא עושה מה שכל יהודי אחר היה עושה במקומו: שמיניות באוויר — כדי למצוא את 200 האלף.

אבל בנימין ("בן") חיים עושה זאת בשיטה מקורית: בעזרת שדיה הענקיים של גבריאלה.

הוא מציג את מיכמניה של גבריאלה בפני יהודים אחרים, מציע להם: "מור צאת'חן בעיניכם? בואו תהיו שותפים לזה".

לזה, קוראים בשפה פיננסית שיטת מימון. מה שבן מנסה לעשות, זה לגייס משקיעים לסרטו החדש, הבננה השחור רה. אם יצליח לגייס כך את 200 אלף, תעניק לו הוועדה הציבורית שליד משרד החינוך את הסכום המקביל, כדי להפיק הבננה.

גם הבננה השחורה תהיה סרטי-מחותרת, כמו רבים מסרטי האחרים של בן. בארצות-הברית, סרטי-מחותרת הם מחד תרתיים. בישראל, הם ממומנים בשיתוף

סצינה החוזרת על עצמה, לאחרונה, בגלריה "לים" התל-אביבית: לאחר שהראה את אחד מסרטי-המחותרת שלו (בתמונה למעלה), נוסביר הבמאי, בנימין חיים (עומד, משמאל) את הבעיות והקושי ששורר הסרט בקהל. שאלות הקהל לפעמים אוהדות, לפעמים עוינות, לפעמים סתם. ליד בנימין עומדת בעלת הגלריה, עמליה ארבל.

תרגום! עם הממשלה. אבל זו רק שאלה של מימון.

לניוירוק, וחיפשה עתיד. במקרה, מצאה. **כוכבת**

מפורסמת

לא היה לה מושג מה זה קול-נוע, נזכר בן. "היא לא ידעה לעמוד, להצטלם, לשחק. זה היה בדיוק מה שחיפשתי. חומר לא מקולקל. לא לשחק — אלא להיות טבעית מול המצלמות. יותר מזה, לא היה צורך. ברגע שגמרתי את הסרט והוא יצא להפצה בין קהל סרטי-המחותרת בארצות-הברית, היא הפכה לכוכב מפורסם. לא הצלחתי לשמור עליה יותר אצלי.

שעשה עד היום, ובעיקר את הווידוי האחרון, בכיכובה של גבריאלה נדיבתי הממדים, בפני מדענים במכון וייצמן, בפני אנשי-במה ואזרחים סתם בגלריה לים התל-אביבית, ובכל זמן ומקום אחרים.

הקהל אמור להבין מאליו, לאחר שגב-ריאלה נעלמת מהמסך, מהן האפשרויות הפוטנציאליות הטמונות בסרט כזה — ומתבקש להסיק מכאן על הצלחת הבננה השחורה, היצירה הבאה, אותה מתכוונן בנימין חיים ליצור.

בן חיים גם אינו הולך בגדולות: הוא מוכר מגיות של 200 ל"י כל אחת, זקוק בסך-הכל לאלף משקיעים.

שבועיים

כמו שנתיים

א לא שמייהודים, קשה להוציא כסף. בן חיים מציג את חמודותיה של גב-ריאלה, ואת שאר יצירותיו, מזה שנתיים ימים — ומימון עדיין לא השיג.

שנתיים ארוכות ומפרכות הוא מגסה למכור את הרעיון המופשט שלו — (הבננה השחורה, העולם הזה 1718) — ולא מצליח. בן חיים מציג את סרטי-המחותרת

המשכנעת גבריאלה, גיברית וזווידוי ה"אחרון, היא בעלת נתונים לשיכנוע ממומנים.